

je namenil Bog! On vse prav naredi,« tako se je izrazil Cijazovec nekoč pred ženo, ki mu je Daničevo hčer povzdigovala v deveto nebo.

In prigodilo se je, kar je namenil Bog. Dve leti po potresu je mladi uradnik snubil profesorjevo hčer. »Vi ste mojo edinico nesli na svojih rokah iz smrtne nevarnosti, vi ste tvegali zanjo življenje. Kdo je sposobnejši nego vi, da ji postane zaščitnik na potih življenja? Moj in božji blagoslov bodi z vama!« je govoril Danič srečnemu Tonetu . . .

Listje pada.

Listje pada, listje pada,
kamor segajo oči,
nama pa ljubezen mlada
in življenje zeleni.

Kaj zato, če ni poletje,
kaj zato, če ni pomlad?
Nama cvete lepše cvetje,
nego ga rodi pomlad!

Mladen Mladenov.

A v e.

V daljavi sinji
zvonovi pojo
večerni »ave«
svečanostno.

In v vasi seljak
že sklepa roké,
pošilja misli
k nebu gorké.

Kot sladke godbe
ubran glas
zveni črez polje
v tihotno vas.

A moja misel
ob zvokih teh
izvablja na lice
mi blažen nasmeh.

In »ave« molita
duša, srce:
Pozdravljeni dnevi
ljubezni mladé!

Kristina.

